ΚΥΡΙΑΚΗ Στ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. θ΄1-8)
4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2024

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος μᾶς διηγήθηκε σήμερα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναούμ. Ὁ Χριστὸς δίδασκε στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ εἶχε συγκεντρωθεῖ πολὺς κόσμος. Ὁ παράλυτος ἦταν ξαπλωμένος σὲ ἕνα κρεβάτι καὶ μεταφερόταν ἀπ’ τοὺς φίλους του. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐπινόησαν ἕνα τρόπο νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστό. Ἐπειδὴ ὁ κόσμος ἦταν πολὺς καὶ ἄκουγαν μὲ προσοχὴ τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, οἱ τέσσερις φίλοι τοῦ ἀρρώστου ἀνέβηκαν στὴν στέγη, ἀφαίρε-σαν ἕνα τμῆμα της καὶ κατέβασαν ἀπ’ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι μὲ τὸν ἄρρωστο φίλο τους μπροστὰ στὸν Χριστό. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν θεραπεία τοῦ ἀρρώστου, οἱ φίλοι του ἦταν πρόθυμοι νὰ πράξουν ὁ,τιδήποτε χρειαζόταν. Μεγαλύτερη ἐντύπωση, ὡστόσο, προκαλεῖ ἡ πρώτη ἀντίδραση τοῦ Χριστοῦ σὲ αὐτὴν τὴν ἀσυνήθιστη κίνηση. Ὅλοι περίμεναν νὰ ἀκούσουν ἀπ’ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ νὰ δώσει τὴν ἐντολὴ στὸν παράλυτο νὰ ἐγερθεῖ ἀπ’ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ἀρχίσει νὰ βαδίζει. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἀμέσως ἀπευ-θύνθηκε στὸν ἄρρωστο μὲ τὰ λόγια «παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου».

Ὁ Χριστὸς δηλώνει γιὰ τὸν Ἑαυτό Του ὅτι ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες, ἀλλὰ οἱ φαρισαῖοι παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὶς κινήσεις καὶ τὰ λόγια Του. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Χριστοῦ θεωροῦν ὅτι ἡ δήλωση αὐτὴ ἀποτελεῖ «βλασφημία», ἐπειδὴ μόνο ὁ Θεὸς ἔχει αὐτὴν τὴν ἐξουσία τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν. Ὁποιοσδήποτε ἄλλος δηλώνει ὅτι συγχωρεῖ ἁμαρτίες εἴτε εἶναι ἴσος μὲ τὸν Θεὸ εἴτε ψεύδεται καὶ βλασφημεῖ. Ἀκολουθεῖ ἡ ἔντονη ἀντιπαράθεση τοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς φαρισαίους, ὅταν ὁ Χριστὸς ξεσκεπάζει τὶς ἐνδόμυχες σκέψεις τους μπροστὰ στὸ πλῆθος. Οἱ φαρισαῖοι δὲν θέλουν νὰ πιστεύσουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός. Ὁ Χριστὸς ὅμως, γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξει ὅτι εἶναι Θεός, ἀποκαλύπτει τὶς κρυφὲς σκέψεις τους. Ἐὰν εἶναι Θεός, τότε ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ τὶς ἁμαρτίες. Καὶ γιὰ νὰ φύγει καὶ ἡ τελευταία ἀμφιβολία ἀπ’ τὴν σκέψη τους, δίνει τὴν ἐντολὴ στὸν παράλυτο νὰ ἐγερθεῖ ἀπ’ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ἀρχίσει νὰ βαδίζει. Ἐὰν ὁ Χριστὸς εἶχε τὴν πλήρη ἐξουσία ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, τότε ἔχει καὶ τὴν δύναμη νὰ ἐπιτελεῖ σωματικὲς θεραπεῖες.

Οἱ ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συνέδεαν τὴν ἁμαρτία μὲ τὴν ἀσθένεια. Οἱ ἄρρωστοι θεωροῦνταν ὁπωσδήποτε ἁμαρτωλοί, ἡ ὁποιαδήποτε συγκεκριμένη ἀσθένεια ἦταν ἡ τιμωρία ἀπ’ τὸν Θεὸ γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους. Ἀπὸ κοινωνικῆς πλευρᾶς οἱ ἄρρωστοι στιγματίζονταν, καταδικάζονταν σὲ ἀπομόνωση καὶ

ἀντιμετωπίζονταν μὲ περιφρόνηση. Ὁ Χριστὸς προφανῶς δὲν συμφωνεῖ μὲ αὐτὴν τὴν προκατάληψη. Βεβαίως, στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ διαβάζουμε ὅτι «δι' ἑνὸς ἀνθρώπου», δηλ. μὲ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, εἰσῆλθε στὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ θάνατος καὶ κατ' ἀνάλογο τρόπο μὲ τὸν Χριστὸ δίδεται σὲ ὅλους ἡ σωτηρία. Ὡστόσο, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ δεχθοῦμε ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄρρωστοι ὑποφέρουν, ἐπειδὴ τιμωροῦνται ἀπ' τὸν Θεὸ γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους. Πολλὲς φορὲς ἄλλωστε βλέπουμε καὶ μεγάλους ἁγίους νὰ βασανίζονται πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Στὶς εὐαγγελικὲς διηγήσεις τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπάρχουν ἄλλες δύο περιπτώσεις σχετικὲς μὲ τὸ θέμα αὐτό. Ἡ μία ἀπ' αὐτὲς εἶναι ὁ παράλυτος τῆς δεξαμενῆς Βηθεσδᾶ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅταν ὁ Χριστὸς συνάντησε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν στὸν Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων ἀρκετὸ καιρὸ μετὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ θαύματος, τότε ἔδωσε σὲ αὐτὸν τὴν πολὺ χαρακτηριστικὴ συμβουλή. «Τώρα θεραπεύθηκες, ἀλλὰ πρόσεχε, μὴν συνεχίζεις νὰ ἁμαρτάνεις ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, γιὰ νὰ μὴν πάθεις κάτι χειρότερο». Ἡ ἁμαρτία φθείρει τὴν ψυχή, ἀλλὰ καταστρέφει καὶ τὸ σῶμα. «Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν, ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχή», ὅπως ψάλλουμε κατὰ τὴν περίοδο αὐτήν. Ἐὰν τὸ θαῦμα ἐπαναφέρει τὴν ὑγεία στὸν σωματικὸ ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε αὐτὸς νὰ συνεχίσει νὰ ἁμαρτάνει ὅπως πρίν, τότε θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ παρέμενε ἀσθενὴς ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἄλλη περίπτωση εἶναι ὁ ἐκ γενετὴς τυφλός. Οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ ἐξ ἀρχῆς ἔθεσαν τὸ ἐρώτημα στὸν Διδάσκαλό τους, ποιός ἄραγε ἔφταιξε καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γεννήθηκε τυφλός; Μήπως οἱ γονεῖς του ἢ μήπως αὐτὸς ὁ ἴδιος πρὶν ἀπ' τὴν γέννησή του. Ὁ Χριστὸς διέψευσε μὲ κατηγορηματικὸ τρόπο καὶ τὰ δύο ἐνδεχόμενα. Καὶ πρόσθεσε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γεννήθηκε τυφλός, γιὰ νὰ δοξασθεῖ ὁ Θεός. Ἐννοοῦσε ὅτι μὲ τὸ συγκεκριμένο θαῦμα θὰ ἀποδεικνυόταν ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Θεότητα τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν δική μας ἐποχή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, κυριαρχεῖ ἡ ἐπιστήμη. Οἱ αἰτίες τῶν ἀσθενειῶν ἀποδίδονται στὴν δράση τῶν μικροβίων. Καὶ ἡ ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας ἐπιδιώκεται μὲ τῆν χρήση φαρμάκων ἢ μὲ τὶς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις. Καὶ εἶναι βεβαίως δῶρο τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ἤδη ἡ Παλαιὰ Διαθήκη. Καὶ δὲν εἶναι εὐχάριστη κατάσταση οἱ κάθε εἴδους ἀσθένειες. Εἶναι λογικὸ νὰ ἐπιζητοῦμε τὴν ἀπαλλαγή μας ἀπ' αὐτὸν τὸν πειρασμὸ καὶ ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλο μέσα στὴν ζωή. Τὸ πρόβλημα εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἀδυνατοῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἀσθένεια ὡς μία εὐκαιρία προσεγγίσεως μὲ τὸν Θεό. Ἡ ἀσθένεια εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσει μιὰ τέτοια μοναδικὴ εὐκαιρία στὴν ζωή μας, ὅταν ἀξιοποιηθεῖ ὡς περίοδος μετανοίας,

καλλιεργείας τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ προετοιμασίας γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

π. Ν.Η.